

טהור. (ומשום שאותו נר, דוד תלוי בו (כוי) ומשום שאותו הנר הוא של דוד ובו תלוי, אמר שהוא יהיה כסוי לבקר הזה. בא רבי אבא ונשקו, ואמר, אלמלא לא יצאתי לדרך רק לשמע דבר זה - די לי!

עד שהיו הולכים, באה יונה אחת לרבי אלעזר, שרתה וצפצפה לפניו. אמר רבי אלעזר, יונה כשרה, תמיד היית נאמנה בשליחותך. לכי ואמרי לו, הרי החברים באים אליך, ואני עמהם, ונר יתרחש לנו לשלשה ימים, ולא יפל עליו פחד, שהרי בחדוה אנו הולכים אליו. השיב פעם אחרת ואמר, לא שמחנו מספיק, ורע בעיני הרבה על רמון אחד מלא שנפתח תחתיו, ויוסי שמו. הלכה אותה היונה מלפניו, ואותם החברים הלכו.

אמר רבי אבא לרבי אלעזר, מה זה? תמתי הרבה ממה שראיתי. אמר לו, היונה הזו באה אלי בשליחות רבי יוסי חמי, שהוא בבית חליו, ויודעתי מהיונה הזו שהוא נצל, וחלוף נתן עליו ונתרפא.

עד שהיו הולכים, הרי עורב אחד עמד לפניהם, קורא בכח ומצפצף צפצוף גדול. אמר רבי אלעזר, לכה אתה קים ולכה אתה מתקן. לך לדרךך, שהרי יודעתי. אמר רבי אלעזר, חברים, גלף ונגמל חסד לרמון שהיה מלא מהפל, ורבי יוסי מפקיעין הוא שמו, שהרי הסתלק מהעולם הזה ואין מי שראוי להשתדל בו, והוא קרוב אלינו.

סטו מהדרך והלכו לשם. פיון שראו אותם כל בני העיר, יצאו אליהם, ונכנסו שם לבית רבי יוסי מפקיעין אותם החברים הללו. בן קטן היה לו לרבי יוסי, ולא נתן לשום אדם שיגיע למטת

ובה תלויא, אמר דאיהו ליהוי חופאָה להאי בקר. אתא רבי אבא ונשקיה, אמר אלמלא לא נפקנא בארְחא, אלא למשמע מלה דא די.

עד דהוו אזלי, הא יונה חד מטא לגבי רבי אלעזר. שריאת, וקא מצפצפא קמיה. אמר רבי אלעזר, יונה כשרה מהימנא הוית תדיר בשליחותך, זילי ואימא ליה, הא חבריאי אתאן לגבך, ואנא עמהון. ונסא יתרחיש ליה לתלתא יומין, ולא ינפול עליה דחילו, דהא בחדוה אנן אזלין לגביה. אתיב זמנא אחרא ואמר, לא חדינא סגיא, ובאישי בעינני סגי, על חד רמונא מליא דאתיהיב תחותיה, ויוסי שמייה. אזלת ההיא יונא מקמיה, ואינון חבריאי אזלו.

אמר רבי אבא לרבי אלעזר, מאי האי, תוהנא סגי, ממה דחמינא. אמר ליה, יונה דא אתאת לגבאי בשליחותיה דרבי יוסי חמי, דאיהו בבי מרעיה, וידענא מהאי יונה דאשתיב, וחלופא אתיהיב עליה ואתסי.

עד דהוו אזלי, הא עורבא חד קאים לקמיהו, קרי בחילא, ומצפצפא צפצופא סגי. אמר רבי אלעזר, להכי את קיימא, ולהכי אנת מתקן, זיל לארְחך, דהא ידענא. אמר רבי אלעזר, חבריאי גיזיל ונגמול חסד לרמונא, דהוה מליא מפלא, ורבי יוסי דפקיעין שמייה איהו, דהא אסתלק מעלמא דין, ולית מאן דחזי לאשתידלא ביה, ואיהו קריב לגבן.

סטו מארְחא, ואזלו לתמן. פיון דחמו לון כל בני מאתא, נפקו לגבייהו. ועאלו תמן בבי רבי יוסי דפקיעין, אינון חבריאי אלין. ברא זעירא הוה ליה לרבי יוסי, ולא שביק לבר נש דימטי לערסא דאבוי, בתר דמית.